

prijatelji zepe napolnili. Zoper nekatere te panamske sleparje se je oni dan začela sodnijska obravnava.

Nemško. Princ Henrik, brat cesarja Viljema, se je pred tednom odpeljal z vojnim brodovjem na Kitajsko, da boče ondi utrdil pristanišče Kiao Čao ter morda kaj zemlje pridobil, ali temu se bodo uprli Kitajci, pa bržčas tudi Angleži. — V državnem zboru se je par poslanev vtikalo v naše avstrijske razmere.

Rusko. Ker je Nemčija zasedla kitajsko morsko pristanišče Kiao Čao, zasedla je Rusija pristanišče Artur. Kdor pa ima Artur, temu je pot odprta v glavno kitajsko mesto Peking. Rusija si je dozdej bila z Kitajsko prav dobra, če si bo še zanprej, potem gorje nemški prevzetnosti na Kitajskem.

Špansko. Filipinski otoki so popolnoma pomirjeni, vsled tega je oni večer bil Madrid, glavno mesto, razsvetljen. — O generalu Weyler-ju se govori, da hoče Don Karlosa posaditi na španski prestol. Pač ne boče slo!

Za poduk in kratek čas.

Božični zvonovi.

(M. T. Savinjski.)

Dobnikovi otroci so že vso zimo koperneli po toliko veselih božičnih praznikih, zlasti pa se niso mogli včakati sv. večera, ko so dobri stari oče ali dedek postavljali jaslice. Najprej so prinesli s podstrešja trioglato desko, pritrčili jo v kotu nad mizo, na njo pa nadevali smrekovih vej. Te so tako pokrili z mahom, da je bil videti lepo zelen hrib, sredi katerega je stal z zvezdicami okinčan lesen hlevček.

»Zdaj pa mi daj, Drejček, sv. Jožefa, Jezuščka in Marijo«, rečejo dedek najmanjšemu izmed otrok, ki je že bil izmed vseh drugih podobic iziskal one tri, koje so dedek najprej zahtevali, da je postavijo v hlevček. »Osleka in voleka ne pozabiti«, tako je Drejček zaklical ter z veseljem gledal, kako se mu mali Jezušček ljubo smehlja iz zelenega mahú. Sestrice so držale že vsaka po jedno ovčko in nekaj pastirčkov in prosile, da bi je dedek kmalu postavili krog hlevčka; saj plot že stoji, da bi katera ovčka ne ušla, med tem ko odhité pastirci molit novorojenega Zveličarja.

Drejček pa je med tem stikal po škatlji, da bi ujel velikega slona z zamorcem na hrbtu, ki se je tako grdo režal, da ga je vselej s strahom opazoval, ali se ne bo morda oživel in skočil raz visokega sedla. Dedek so slona posadili vrh brega, daleč od ovčic — ker slon bi se jih gotovo lotil, ali se ga one vsaj prestrašile — tako je deček modroval. Slednjič se še je zalesketalo mesto Betlehem nad gričem, in okna so se bliščala v rudečih, modrih in zelenih barvah — oh kako lepo je bilo vse to! Otroci so kar strmeli z odprtimi usti in trdili: »Dedek, letos pa so jaslice najlepše!«

Starček se dobrohotno nasmehne, in ko so bile ropotije spravljene in vse zopet pobrisano, usedejo se otroci s starim očetom k peči na klop, ter zvesto poslušajo čudovite prigodbe, katerih so dedek toliko znali. Otroci še opazili niso, ko so prinesli mati večerjo in še le, ko je ustal stari oče ter posadil Drejčeta na tla, zagledajo kadečo se juho na mizi.

Očeta ni bilo; umrl je bil spomladi in zato dedek »molijo naprej«. Med večerjo seveda otroci niso smeli govoriti, tembolj pa so jim rojile misli po glavi. Drejček si je želel, da bi že bil velik in smel iti k polnočnicam, kakor mati in sestrice; tekel bi tudi rad k potoku ter čakal polnočne ure, ko se na hip Jezusovega rojstva spremeni voda v vino. Tudi bi sila rad vedel, kako se v sveti noči pogovarjajo drevesa in živali. — A zaman

so bile njegove otroške želje, kajti po večerji so ga djali mati v postelj, med tem ko so se sestrice opravljale za božjo službo. Kmalu se duri za njimi zapró, a on je ostal sam s starim očetom. Videl je, kako so dedek vzeli molitvenik, se usedli za mizo jaslicam nasproti ter si nataknili velike, črnoobrobļene očali. Čestokrat so pobožno sklenili roki ter pogledali proti božjemu detetu, kamor je tudi Drejček neprenehoma obračal očesci, dokler se mu nista v trudu zaprli; a sanjal je še vedno naprej o jaslicah ter videl prihajati angeljčke z nebes ter prepevati »Gloria in excelsis Deo!«

Nakrat pa ga je rahlo vzbudila dedekova roka. O polnoči, ko so zvonovi slovesno oznanjali prihod Zveličarja, odprli so dedek okno in ga poklicali: »Drejček, slišiš božične zvonove? Zdaj pa moliva očenaš za sovražnike«. — »A zakaj za sovražnike«, vpraša deček. »Veš Drejček«, rekli so dedek, »božični zvonovi pravijo: Čast Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji; sovražniki naši pa nočejo miru, zato pa moramo sosebno na sveto noč Boga prositi, da omehča njih srca k spravi. Ni jih tako umél, teh dedekovih besed kakor človek, ki je že v življenju bridko skusil sovraštvo hudobnega srca, vendar je prav pobožno molil ta očenaš za sovražnike. Nato je tako sladko zadremal, da ni slišal ničesar več, niti tega, da so se vrnili mati in sestrice. —

Celo drugače je bilo pri hiši soseda Kocjana. Tudi tukaj so sedeli trije otroci za pečjo ter bi gotovo z radostjo gledali in pomagali, če bi jim dobri dedek ali očka hotel postaviti jaslice! A dedeka niso imeli več, in oče njihov ni imel časa in veselja do tega posla, tudi se mu je usmililo dati kako desetico za take čenčarije, kakor je imenoval sosedove jaslice. Zadnji čas je postal posebno čmeren in togoten. V njegovem srcu je vladal srd in sovraštvo in od tega časa ni bilo več miru pri hiši.

Sprl se je bil namreč koj po Dobnikovi smrti s sosedo zaradi gozdne meje. Ona, sicer pohlevna žena, si ni mogla dati prikrajševati pravic ter je iskala pomoči pri sodnji in jo tudi našla. To je Kocjana neznanško razkačilo. Zasmehovanje drugih vaščanov ga je še bolj razvnelo, in jel je smrtno sovražiti svojo sosedo in vso njeno družino. Kolikokrat je šel mimo njene hiše, zavrela mu je kri, in prišel je slednjič do tega, da je noč in dan premišljeval, kako bi se maščeval.

Sosedí Dobnici ni ostalo prikrito, da ima Kocjan strašno mržnjo do nje. Poskusila je često, dati mu dobro besedo; a vselej jo je tako ostro zavrnil, da je slednjič zgubila pogum, ogovoriti ga še kedaj; pač pa je iskreno prosila Boga pomoči in sprave.

Minolo je leto in zopet so prišli božični prazniki in Dobnikovi so postavili krasne jaslice. Mati in hčerke so odšle k polnočnicam, dedek pa bedeli in molili pri spečem Drejčku. — Kocjan nocoj ni imel miru. Žena je že tri dni ležala za vročinsko boleznijo, otroci pa tarnali, da nimajo jaslic kakor sosedovi in slednjič prosili, ali bi smeli tjakaj. Že samo ime Dobnik ga je razvnelo, začel se je rotiti in preklinjati, da so otroci strahoma utihnili. V jezi spije par kozarcev vina, vzame klobuk ter otide. Brezsmotreno koraka naprej in srečuje ljudi, ki gredo k polnočnicam. Vsi so bili prijazni, veselo se pomenkovali in radostno hiteli naprej. To ni bilo zanj. Srd in nevolja mu krčita srce, obraz mu žari in obrne se zopet nazaj proti domu. Ko pride do Dobnikove hiše, zgane se nehoté in se ustavi. Strmi nekam pred se v nočno nebo, kjer so zvezdice milo in prijazno migljale, a on tega niti ne vidi. V duši so mu ustajale podobe, ki ga vnovič mučijo: Kako je bil zaradi mejne tožbe osramočen pred sodnikom, pred vsemi vaščani, da celo župnijo. Pri spominu na to

mu vsaj ali vnovič sovraštvo. Skrči pesti in divje pomur se. Stopi za korak bliže in pogleda skozi okno. Samo stari oče sedi pri mizi in moli.

»Nikogar ni doma; nihče te ne vidi« — tako šepeta Kocjan in v glavo mu šine hipoma strahovita misel. »Užgi to hišo; samo šibico je treba prižgati ter vtakniti v slamnato streho! To bo maščevanje!« S trepetajočo roko seže po užigalici v žep, in že jo je hotel potegniti po suknji, da bi užgal; ali ta hip se začujejo zvonovi pri cerkvi, in mahoma se odpre okno. Ali ga je kdo opazil? Stisne se k steni in srpo pogleda skozi okno. A kaj vidi njegovo oko! Dedek je dramil Drejčka in mu rekel: »Čuj, Drejček, božične zvonove! Moliva za sovražnike!« Otrok poklekne v postelji ter moli. Poslušalec pa je vlekel sapo nase. »Dedek, zdaj pa še jeden očenaš za soseda Kocjana, da se mati ne bodo več jokali«, tako vsklikne prisrčno Drejček, sklene vnovič ročici in obrne obrazek proti jaslicam, da ga je pri oknu stoječi Kocjan lahko videl.

O, kako milo Kocjanu prihaja v srcu! Koliko očitane je molitev tega nedolžnega otroka za njegovo dušo! Solze se mu uderó po licih, in krčevito stisne roki na nemirno srce! »Oh Bog, moj Bog, vzdihuje bolestinó, kam sem zabredel! Ta hip hotel sem se maščevati nad ljudmi, ki me niti ne sovražijo — za mene molijo! Ali ni to tvoj glas, Oče nebeški, ti me kličeš k spravi in pokori! Ali nisem prav od tega časa, kar sovražim to hišo, postal sam najbolj nesrečen? Odpusti mi, o Bog, vse hočem poravnati, vse popraviti, oh, le daj zopet mir moji duši!«

Tako je molil, potem pa z naglim sklepom potrkal na okno. »Sosed Dobnik, ali slišite?« Starček se kmalu oglasi in posveti z lučjo. »Odprite za nekaj besed!« Začudeno ga pelje dedek v sobo, a še bolj se zavzame, ko sliši Kocjanove spravljive besede in kako prosi odpuščenja radi dolgotrajnega sovraštva. Globoko ganjen mu dedek poda roko, rekoč: »Hvala večnemu Bogu! Nisem pač slutil, da bode tako hitro uslišal našo molitev! Kaj ne sosed, odslej pa si bova dobra in zvesta prijatelja kakor nekoč!« In tako je bilo. —

Drejček pa, ki je bil uzrok tej spravi, je zdaj pobožen in srečen duhovnik. Sleharno leto, ko zasliši božične zvonove, moli posebno za dragega dedeka in Kocjana in še za spravo vseh, ki žive v sovraštvu. Ali se naj takrat tudi tebe spominja, dragi bralec?

Smešnica. Dva tovarniška delavca se menita o pridnem sosedovem delavcu Poštenoviču. Prvi reče: »Poštenovič je izredno priden in prav uljuden delavec, toda vsi delavci sosedove tovarne ga smrtno sovražijo. Kako je vendar to?« — Drugi mu odgovori: »Ker je z vsem preveč zadovoljen!«

Razne stvari.

Domače. (Milostivi knezoškoč) so v nedeljo zvečer bili pri božičnici katol. delavskega društva ter so delavce razveselili z imenitnim govorom o božičnem drevesu, ki pomeni drevo spoznanja hudega in dobrega, drevo življenja, sv. križ, katol. cerkev in tudi katol. delavsko društvo.

(Imenovanje.) Mil. knezoškoč so imenovali svojim duhovnim svetovalcem vlč g. Jožefa Majcen-a, kn. šk. dvornega kaplana in mnogozaslužnega tajnika knezoškofijske pisarnice. Častitamo! Ad multos annos!

(Prav vesele božične praznike) želimo vsem svojim gg. naročnikom, bralcem, prijateljem, posebno pa gg. dopisnikom, ki se toliko za vbogajme tru-

dijo za naš list. Vse naj božje dete Jezušček obilno blagoslovi!

(Najvišje potrjenje.) Pretvelli cesar so potrdili izvolitev častitega g. župnika Marka Tomaziča načelnikom in g. Franca Gučeka načelnikovim namestnikom okrajnega zastopa v Kozjem.

(Uljudno prosimo) gg. naročnike »Slov. Gosp.«, da pri naročitvi na list zapišejo številko adresnega zavitka in pa pripomnijo, če so star ali nov naročnik. S tem je nam silno zljajšan preobilni posel upravnštva o novem letu.

(Štajarski deželni zbor) se snide prihodnji terek, dne 28. decembra. Našim vrlim poslancem želimo najboljšega uspeha! Nemški zagrizenci že imajo pripravljene načrt o volitvah v okrajne zastope, po katerem bodo skoro vsi »purgarji« postali veleposestniki. Ako se ta postava vsprejme, potem bodo vsi naši okrajni zastopi postali sčasoma nemški.

(1911soč naročnikov) ima graški katoliški list »Sonntagsbote«. Naš »Slov. Gospodar«, ko bi šlo primeroma, pa bi jih moral imeti 9500. Ali kje še smo! Zato pa dragi prijatelji, kdor priseza na geslo »Vse za vero, dom, cesarja« in mu je mar duševni in telesni napredek našega ljudstva, naj za naš list agituje!

(Vnebovpijoča krivica.) Konjiški in vitanjski trg plačujeta desetkrat manj cesarskega davka, kakor kmečke občine, vendar pa ravno toliko zastopnikov volita v okrajni zastop, kakor kmetje. In take grozne krivice se gode več ali manj povsodi. Naš slov. kmet je pa gotovo desetkrat politično bolj zrel, kakor kak mestni ali trški »šoštar, der pisel tajč pohrusten!«

(Sveti misijon) je bil v novi vojniški cerkvi od dne 11. do 21. decembra. Vodili so ga trije gg. celjski lazaristi: J. Macur, F. Kitak in F. Pediček. Udeležba je bila velikanska. K mizi Gospodovi jih je pristopilo 4150. Hvala večnemu Bogu!

(Iz Drvanje v Slov. goricah) nam poroča prijatelj, da je ondi dne 25. novembra za vselej oklenkalo dosedanem županu, ki je bil preveč unet za nemščino in glavo previsoko nosil. Odborniki so si izvolili vrlega Slovenca za župana. Slava!

(Iz Doliča pri Slov. Gradcu) nam piše star prijatelj: Vse slovenske južnoštajarske občine naj prosijo pri c. kr. namestništvu v Gradcu, da naj za ves Južni Štajar izdaje slovenski uradni list, ker to pride predrago, če vsako glavarstvo ima svoj nemško-slovenski list. Izvrstna misel!

(Ptujška nižja gimnazija) naj se podržavi! To je bojda želja deželnega odbora. Prav dobro bode to za deželno blagajnico, pa tudi za nas Slovence, ker le potem bomo na ptujski gimnaziji dobili slovenske vsprejme.

(Ali je res tako?) V »Gr. Z.« beremo, da je c. kr. okrajno sodišče slovenjgraško upnike (?) za pokoj. g. župnikom Fidršek-om sklicalo v svojo pisarno novega leta dan! Ali v Slovenjgradcu k letu ne bodo več imeli praznikov?

(Osebne vesti.) Zdravnik v Št. Pavlu na Boljski postane g. dr. Kamilo Böhm, rodóm Novomesčan. — Vodja žandarmerijske postaje v Mozirju, g. Urek, je pridelen kot uradnik k zemljiški knjigi v Št. Lenartu v Slov. goricah.

(Od gornje Savinje.) V Gornjem gradu je že novi g. sodnik Vidic prevzel agende, ker je občepriljubljeni dosedanji sodnik, g. dr. Fraidl, prestavljen na Ptuj. — Telefonska postaja na Rečici je dovoljena.

(Grozen dvojni uboj.) Oni teden je kočar Vračko v Polički vesi blizu Pesnice ubil svojega 70letnega tasta Ferlinca in njegovo ženo, jima vzel več denarja ter ju pustil tri dni v krvi. Zlobneža že ima